

Тоді я цілком зо сну очунявся, бо заспав? бу.
 Мене загорнули в кожух і посадили на коня Сивоусий
 козак Охрім Чепурний держав мене наперед себе на сідлі.

— Здоров будь, Прокопе! — гукав Охрім.

— Благослови, Боже, в щасливу дорогу, відгукнувся
 Прокіп.

І ми поїхали лісом. Така їзда вколисала мене, й я заснув.
 Прокинувся я у-досвіта, коли ми стали серед ватаги
 козаків.

— А ти що, Охріме, хлопця придбав? Чие воно? —
 питає отоман.

— Козацька дитина, каже Охрім. таке мале, а вже
 від мученицької смерті втікати мусить.

Я того всього не розумів. Від якої смерті я втікав?
 Хіба-ж дід Прокіп мене вбити хотів? Він був для мене
 все такий ласкавий, меду мені приносив.

„Щось старий Охрім не так говорив“, думав я..

Побули ми там один день, відпочили. Я звик до козаків,
 вони до мене. Граються зо мною, голублять, на коня садовлять,
 дають пистоль у руки, шаблю та сміються, що не можу
 вдержати.

А мені від часу до часу нагадається мама, то й заплачу.

— Не плач, козаче, кажуть мені, не личить козакові
 плакати. Ми тебе завеземо до мами, що пригорне, приголубить,
 мов рідня, та ще й до сну заколише, пісеньку заспіває.
 не журись.

Ми рушили в дорогу. Їхали цілими днями-ночами, вже
 не тямлю, як довго. Та мені в дорозі дуже подобалось. В
 степу, так було гарно, соняшно, тепло. А вони, мої рідні,
 берегли мене, мов ока в голові. Та що тобі про се гово-
 рити! Хіба ти не знавш, як наш брат дітей любить?

Завезли мене спершу до якогось зімовника, де жив
 старий Охрім Чепурний. Коли старий ішов у похід, то відда-
 вав мене на Січ, між ровесників. Але звичайно він ніколи зо